

NA DEŽJU

Tone Pavček

Pusto, deževno vreme,
nebes, ki ga videti ni
kakor težko, nezmagano breme,
ki vse do smrti teži.

Ni čuda, da v takem vremenu
še smrt je prijetna stvar,
četudi tam preko v objemu
ko kip je ljubezenski par,

četudi na oknih vse rože
še niso povsile glav
in deček, premočen do kože,
še čaka, da dež bo prestal.

Ne čakaj, ne mōči se, mali.
Iz téga se nič ne rodi:
pred tabo so mnogi čakali
in — — razočarani šli. —

Saj so le dež in meglè dolgočasne
s človekom, dokler živi,
a še to življenje ugasne
nam, preden se prav razgori.